

RETT OVERSATT
dato: 27. februar 2013 overs. av: K.H. overs. komm: (så godt som)

Brev fra rektor ved Ouvrøseakademiet i Bad Türen-Weithoch i Westphalia
(oversatt fra tysk av Foretakets pålitelige oversettere)

Kjære Hr.Lux

Jeg sender deg her informasjonen som vi ble enige om.

Litt historikk

I århundrer har vi lært nye generasjoner kunsten å åpne og lukke dører. Hit har folk kommet fra nært og fjernt for å nyte godt av våre solide kunnskaper. Hva er vel en vakrere del av vårt mangslungne virke enn å kunne få åpne og lukke dører inn til Kunstens verden? Vi vil ubeskjeden påstå at et mer tradisjonsrikt lærested når det gjelder døretikette finnes ikke på denne siden av Alpene.

Skolen kan føre sine stolte tradisjoner helt tilbake til middelalderen. Under karnevalene som bredte om seg på den tiden fikk man et stort behov for ouvrøser som kunne åpne og lukke dører til adelsmennenes slott. Ikke siden den gang har man vært vitne til en mer altomfattende grenseoverskridelse mellom de ulike klassene i samfunnet. Det var på denne tiden den særdeles privilegerte overklassen og adelen for alvor forstod at de gikk glipp av noe der de holdt seg for seg selv bak stengte dører uten kontakt med de noe mindre privilegerte som slet for sitt daglige brød på utsiden.

Der gikk de skjønneste adelskvinner og menn og vannsmektet i muggen innestengt luft og innåndet århundre gammelt støv. En foreldet hoffetikette påla dem daglig den samme ørkesløse vandringen gjennom iskalde, høye haller, i korsettstive drakter, nådeløst koreograferte vitnet de om mangelen på nye impulser. Ouvrøsene som kom fra et annet lag av befolkningen fikk medynk med dem og bestemte seg for å åpne dørene for å slippe frisk luft inn og de adelige ut. Det var på høy tid å børste støvet av adelsmennene og adelskvinnene så de kunne gi slipp på sine tidkrevende, kostbare og meningsløse ritualer.

Dette førte til en voldsom bevegelse mellom klassene. De velstående som var lei av langtekkelige hoffarrangementer, med nitrist kunstnerisk underholdning ville ut i gatene og være sammen med de mindre privilegerte, der de kunne danse, synge, drikke og avslutte aftenen på folkelig vis. For de mindre privilegerte var det til gjengjeld en lykke å komme inn i de høye haller, til tross for kulden kunne de i det minste spise seg mette og den elendige underholdningen som bar tydelig preg av stillstand og mangel på kunstneriske kvaliteter, var dog til å leve med, for en stund.

På ethvert gatehjørne, på fortauskanter, på kneiper og kafeer kunne man høre høylydte samtaler mellom de ulike klasser som nå forente seg og der demokratiske ideer igjen ble diskutert. Man hørte lyden av en bedre fremtid, av opplysningstiden i enhver liten landsby som hadde et der tilhørende slott.

Som historien viser oss, har vi mye å takke de heltemodige ouvrøsene for, og stolte tradisjoner å vise til.